

HOOFDSTUK 1

De fotosessie op het Place de la Concorde in Parijs was al vanaf acht uur 's ochtends aan de gang. Een gebied rond een van de fonteinën was afgezet, en een Parijse gendarme keek verveeld toe. Het fotomodel stond uren achter elkaar in de fontein, springend, spetterend, lachend, ze gooide met geoeffende uitbundigheid haar hoofd naar achteren, en elke keer dat ze het deed was ze overtuigend. Ze droeg een avondjurk die tot aan haar knieën was opgetrokken en een nertsstola. Een krachtige ventilator blies haar lange blonde haar wapperend naar achteren.

Voorbijgangers bleven gefascineerd staan staren terwijl een visagist in een mouwloos T-shirt en een short in en uit de fontein klom om de make-up van het model bij te werken. Auto's gingen langzamer rijden, en twee Amerikaanse tieners bleven stomverbaasd staan toen ze haar herkenden.

'Kijk dan, mam! Het is Candy!' zei de oudste van de twee vol ontzag. Ze kwamen uit Chicago en waren op vakantie in Parijs, maar zelfs Parijzenaars herkenden Candy. Ze was het meest succesvolle supermodel in Amerika en daarbuiten, al sinds haar zeventiende. Candy was nu eenentwintig, en ze had met haar werk als fotomodel een vermogen verdiend in New York, Parijs, Milaan, Tokio en tientallen andere steden. Ze stond minstens twee keer per jaar op de cover van *Vogue*, en het modellenbureau kon haar boekingen

nauwelijks aan. Candy was zonder enige twijfel het meest veelgevraagde model in de business, en zelfs mensen die weinig van mode wisten kenden haar naam.

Voluit heette ze Candy Adams, maar ze gebruikte haar achternaam nooit. Meer dan haar voornaam had ze niet nodig. Iedereen kende haar, haar gezicht, haar naam, en haar status als een van 's werelds topmodellen. Het lukte haar om altijd vrolijk te kijken, of ze nou in het ijskoude Zwitserland in een bikini op blote voeten door de sneeuw rende, of in de winter op Long Island in een avondjurk door de branding liep, of onder de brandende Toscaanse zon poseerde in een lange jas van sabelbont. Wat ze ook deed, ze zag er altijd uit alsof ze nog nooit zoiets leuks had gedaan. Poseren in de fontein op het Place de la Concorde was makkelijk, ondanks de warmte en de felle zon – het was juli, dus werd Parijs zoals gewoonlijk geteisterd door een hittegolf. De opnames waren voor een cover van *Vogue*, het oktobernummer, en de fotograaf, Matt Harding, was een van de bekendste op zijn vakgebied. In de afgelopen vier jaar hadden ze honderden keren met elkaar gewerkt, en hij genoot er altijd van *shoots* met haar te doen.

In tegenstelling tot andere beroemde modellen was Candy makkelijk in de omgang – aardig, geestig, brutaal, lief, en verrassend naïef ondanks haar succes. Ze was gewoon leuk, en een onvoorstelbare schoonheid. Slechte foto's van haar bestonden niet. Haar gezicht was ideaal voor de camera, zonder ook maar iets ontsierends. Ze was zo teer als een camee, met fijne gelaatstrekken, kilometers van nature blond haar dat ze meestal los droeg, en hemelsblauwe ogen zo groot als schoteltjes. Matt wist dat ze een feestbeest was en vaak laat naar bed ging, maar wonderlijk genoeg was het de volgende dag nooit aan haar gezicht te zien. Ze bofte dat ze ongestraft van het leven kon genieten. Op een gegeven moment zou het zich gaan wreken, maar nu nog niet. Ze leek met de jaren zelfs alleen maar mooier te worden, hoewel ze op haar eenentwintigste natuurlijk nog niet door de tand des tijds was aangetast, maar sommige modellen

begonnen zelfs op die leeftijd al af te takelen. Candy niet. En het was nog steeds aan haar te zien dat ze een lief karakter had, net als op de eerste dag dat hij haar had leren kennen, toen ze zeventien was en haar eerste fotosessie met hem deed. Hij was dol op haar. Iedereen was dol op haar. Er was in het hele wereldje geen man of vrouw die niet op haar was gesteld.

Ze was een meter drieëntachtig op blote voeten, woog tweeënvijftig kilo op een zware dag, en hij wist dat ze nooit at. Hoe het ook kwam dat ze zo mager was, ze zag er op de foto's die hij van haar nam altijd fantastisch uit. Ze was de lieveling van *Vogue*, het blad waar hij de opdracht voor deze shoot van had gekregen, en ook zijn favoriete model. Om halfeen waren ze klaar, en ze klauterde uit de fontein alsof ze er niet meer dan tien minuten in had gestaan, in plaats van viereneenhalf uur. Die middag deden ze een tweede serie bij de Arc de Triomphe, en dan die avond een derde bij de Eiffeltoren, met het vuurwerk tegen de achtergrond. Candy klaagde nooit over zware omstandigheden of lange werkdagen, en dat was een van de redenen waarom fotografen zo graag met haar werkten. Dat, plus het feit dat je geen slechte foto's van haar kon nemen. Ze had het meest vergevingsgezinde gezicht van de wereld, en het meest begerlijke.

'Waar zullen we gaan lunchen?' vroeg Matt haar. Zijn assistenten pakten intussen zijn camera's, het statief en de film in, terwijl Candy de bontstola afdeed en haar benen afdroogde met een handdoek. Ze glimlachte alsof ze een dolgezellige ochtend had gehad.

'Ik weet het niet. L'Avenue?' opperde ze met een glimlach. Ze deed nooit moeilijk.

Ze hadden meer dan genoeg tijd. Zijn assistenten zouden er ongeveer twee uur voor nodig hebben om de nieuwe set bij de Arc de Triomphe op te zetten. Hij had de dag ervoor alle details met hen besproken, dus hij hoefde er pas te zijn als alles klaarstond. Zo hadden hij en Candy een paar uur de tijd om te lunchen. L'Avenue was populair bij fotomo-

dellen en modegoeroes, net als Costes, de Buddha Bar, Man Ray en een aantal Parijse bistro's. Hij kwam ook graag in L'Avenue en het was niet ver van waar ze die middag gingen werken. Hij wist dat het niet uitmaakte waar ze aten, want zij zou toch bijna niets eten en alleen liters water drinken, een vaste gewoonte van modellen. Ze spoelden hun spijsverteringssysteem voortdurend door, zodat ze geen gram aankwamen. Maar met de twee blaadjes sla die Candy gewoonlijk at, was het sowieso onwaarschijnlijk dat ze dikker zou worden. Ze werd met de jaren zo mogelijk alleen maar dunner. Je zag alle beenderen in haar schouders en borstkas, en haar ribben. Ze was beroemder dan de meesten van haar collega's, en ook dunner. Soms maakte Matt zich zorgen, hoewel ze hem alleen maar uitlachte als hij haar ervan beschuldigde dat ze een eetstoornis had. Candy reageerde nooit op opmerkingen over haar gewicht. De meeste modellen hadden anorexia of zaten ertegenaan. Het hoorde bij het werk. Mensen hadden niet van nature dit soort maten, niet als ze boven de negen waren. Volwassen vrouwen die een beetje normaal aten waren gewoon niet zo dun.

Een auto met chauffeur bracht hen naar het restaurant op de Avenue Montaigne, en zoals gewoonlijk op dit tijdstip en in deze tijd van het jaar zat het restaurant bomvol. De grote modeshows werden de volgende week gehouden, en ontwerpers, fotografen en modellen stroomden toe. Bovendien wemelde het in Parijs van de toeristen. Amerikanen waren gek op het restaurant, net als trendy Parijzenaars. Er viel altijd wel wat te beleven. Een van de eigenaars zag Candy direct, en hij bracht hen naar een tafeltje op het terras, dat ze zelf de 'veranda' noemden. Daar zat ze het liefst. Ze vond het heerlijk dat je in alle Parijse restaurants gewoon kon roken. Ze was geen zware roker, maar ze vond het prettig een sigaret op te kunnen steken als ze er zin in had, zonder boze blikken of vervelende opmerkingen te krijgen. Matt had eens tegen haar gezegd dat ze een van de weinige vrouwen was die er met een sigaret aantrekkelijk uitza-

gen. Ze deed alles even elegant, zelfs het strikken van haar schoenveters deed ze op een sexy manier. Dat was haar stijl. Matt bestelde een glas witte wijn, en Candy vroeg om een grote fles water. Ze had de reusachtige waterfles die ze altijd overal mee naartoe sleepte in de auto laten liggen. Ze bestelde een salade zonder dressing, en Matt een *steak tartare*, en ze maakten het zich gemakkelijk om te ontspannen, terwijl de mensen aan de tafeltjes om hen heen haar aanstaarden. Iedereen had haar herkend. Ze droeg een spijkerbroek, een mouwloos T-shirt en platte zilverkleurige sandalen die ze het jaar daarvoor in Portofino had gekocht. Daar liet ze vaak sandalen maken, of in St. Tropez, waar ze bijna elke zomer een keer kwam.

‘Ga je dit weekend naar St. Tropez?’ vroeg Matt. ‘Er is een feestje op Valentino’s jacht.’ Hij wist dat Candy zeker uitgenodigd zou zijn, en ze sloeg een uitnodiging zelden af, zeker niet zo een. Meestal logeerde ze in het Byblos hotel, bij vrienden, of op iemands jacht. Candy had het altijd voor het uitkiezen, en ze was zeer gewild, als beroemdheid, als vrouw, en als gaste. Iedereen wilde kunnen zeggen dat zij er zou zijn, want dan kwamen anderen ook. Mensen gebruikten haar als lokaas, en als bewijs van hun sociale status. Vaak grensde het aan exploitatie, maar ze was het gewend en leek het niet erg te vinden. Uiteindelijk was ze selectief, en ze ging alleen als ze dacht dat het de moeite waard was. Vandaar dat hij nu verbaasd was. Hoewel ze beeldschoon was, had ze heel veel verschillende facetten, en ze was beslist geen dom blondje. Bovendien was ze sympathiek en heel erg slim, alleen een beetje naïef en jong, ondanks haar succes. Dat vond Matt leuk aan haar. Candy was totaal niet blasé, en ze genoot van alles wat ze deed. ‘Ik kan niet.’ Ze prikte een blaadje sla aan haar vork. Tot nu toe had hij haar niet meer dan twee happen zien doorslikken.

‘Andere plannen?’

‘Ja,’ zei ze glimlachend. ‘Ik ga naar huis. Mijn ouders geven elk jaar een feest op onafhankelijkheidsdag, en mijn

moeder vermoordt me als ik niet kom. Het is een verplicht nummer voor mij en mijn zussen.’ Matt wist dat ze een hechte band met hen had. Geen van haar zussen was fotomodel, en als hij het zich goed herinnerde, was zij de jongste. Ze had het vaak over haar familie.

‘Doe je volgende week geen coutoureshows?’ Ze was meer dan eens de bruid van Chanel geweest, en ook van Saint Laurent voordat die ermee ophield. Ze was een spectaculaire bruid.

‘Dit jaar niet. Ik neem twee weken vrij. Ik heb het beloofd. Meestal ga ik op 4 juli naar huis voor het feest en kom ik net op tijd voor de shows weer terug. Dit jaar blijf ik een paar weken thuis om het lekker rustig aan te doen. We zijn sinds Kerstmis niet meer allemaal bij elkaar geweest. Iedereen is vaak van huis, vooral ik. Ik ben sinds maart bijna niet meer in New York geweest, en daar klaagt mijn moeder over, dus ik probeer het een beetje goed te maken. Daarna ga ik naar Tokio voor een reportage voor de Japanse *Vogue*.’ Daar konden modellen veel geld verdienen, en Candy verdiende meer dan de meeste anderen. De Japanse modebladen waren weg van haar blonde haar en lange gestalte.

‘Mijn moeder heeft altijd enorm de pest in als ik niet thuiskom,’ voegde ze eraan toe, en hij lachte. ‘Wat valt er te lachen?’

‘Jij. Je bent een wereldberoemd fotomodel, en je bent bang dat je moeder boos op je wordt als je niet naar huis gaat voor een picknick, of een barbecue, of wat jullie dan ook gaan doen. Dat vind ik zo leuk aan je. Eigenlijk ben je nog een klein meisje.’

Ze haalde met een ondeugend glimlachje haar schouders op. ‘Ik hou van mijn moeder,’ zei ze naar waarheid, ‘en van mijn zussen. Mijn moeder vindt het vreselijk als we niet thuiskomen voor onafhankelijkheidsdag en Thanksgiving en Kerstmis. Ik heb één keer Thanksgiving overgeslagen, en daar is ze een jaar lang over blijven zeuren. Ze vindt dat familie op de eerste plaats komt, en ik ben het met haar eens.

Als ik kinderen krijg, wil ik dat ook. Dit werk is leuk, maar het houdt een keer op. Familie niet.'

Candy had nog dezelfde waarden als die waar ze mee was grootgebracht en geloofde daar heilig in, hoe geweldig ze het ook vond om een supermodel te zijn. Haar familie was gewoon belangrijker voor haar. En veel belangrijker dan de mannen in haar leven. Tot nu toe had ze alleen vluchtige relaties gehad, voor zover Matt wist meestal met hufters; soms jonge jongens die indruk wilden maken door met haar uit te gaan, soms oudere mannen met een meer sinistere agenda. Net als veel andere mooie jonge vrouwen was ze een magneet voor mannen die haar wilden gebruiken, meestal door met haar te worden gezien en te profiteren van haar succes. De meest recente was een notoire Italiaanse playboy geweest die bekendstond om de mooie vrouwen met wie hij affaires had – nooit langer dan een minuut of twee. Daarvoor was er een jonge Engelse lord geweest die er normaal uitzag maar met zweepjes en bondage had willen experimenteren, en Candy was er later achter gekomen dat hij biseksueel was en drugs gebruikte. Candy was zich doodgeschrokken en had zich uit de voeten gemaakt, hoewel het niet de eerste keer was dat een man haar zo'n pervers voorstel had gedaan. In de afgelopen vier jaar had ze het allemaal meegemaakt. Haar relaties duurden nooit lang, en ze zei altijd dat ze nog nooit verliefd was geweest. Ze was nog lang niet aan een vaste relatie toe, en ze vond de mannen die ze ontmoette niet de moeite waard, behalve misschien haar vriendje op de middelbare school. Hij studeerde nog en ze hadden geen contact meer met elkaar.

Candy had niet gestudeerd. Ze was doorgebroken toen ze in de hoogste klas van de middelbare school zat, en ze had haar ouders beloofd dat ze later haar school af zou maken. Ze wilde haar kansen benutten. Ze had een flink bedrag apart gezet, hoewel ze ook een duur penthouse in New York had gekocht, plus een hoop mooie kleren, en een luxeleventje leidde. Het werd steeds onwaarschijnlijker dat ze nog zou gaan studeren. Ze zag er het nut niet van in. Boven-

dien, had ze vaak tegen haar ouders gezegd, was ze lang niet zo slim als haar zussen, of dat beweerde ze althans. Haar ouders en zussen ontkenden het, en ze vonden nog steeds dat ze moest gaan studeren als haar leven in rustiger vaarwater kwam, mocht dat ooit gebeuren. Voorlopig was haar leven nog een wervelwind, en ze genoot ervan om de vruchten van haar enorme succes te plukken.

‘Ik vind het knap raar dat je voor een feestdag naar huis gaat. Kan ik je niet overhalen hier te blijven?’ vroeg Matt hoopvol. Hij had een vriendin, maar ze was niet in Frankrijk, en Candy en hij waren altijd goed bevriend geweest. Ze was prettig gezelschap, en het weekend in St. Tropez zou veel leuker zijn met haar erbij.

‘Nee,’ antwoordde ze beslist. ‘Het zou mijn moeder heel erg verdrietig maken. Dat kan ik haar niet aandoen. En mijn zussen zouden zwaar de pee inhebben. Zij komen ook allemaal naar huis.’

‘Ja, maar dat is anders. Zij hoeven er vast geen feest op Valentino’s jacht voor te missen.’

‘Nee, maar zij hebben het druk met hun eigen dingen. We gaan gewoon op 4 juli naar huis, wat er ook gebeurt.’

‘Wat vaderlandslievend,’ zei hij plagend.

Intussen bleven er mensen langs hun tafeltje lopen om naar haar te kijken. Ze droeg een ragdun wit shirt, eigenlijk een herenhemd, een ‘wife beater’ zoals het in hun wereldje werd genoemd. Dat soort shirts droeg ze vaak, en ze had geen beha nodig. Drie jaar daarvoor had ze haar borsten laten vergroten, en ze vormden een scherp contrast met haar graatmagere lichaam. De nieuwe waren niet enorm groot, maar wel spectaculair en erg goed gedaan. Ze voelden zacht aan, in tegenstelling tot de meeste implantaten, vooral de goedkope. Zij had de hare bij de beste plastisch chirurg in New York laten doen, tot afschuw van haar moeder en zussen. Maar ze had uitgelegd dat het nodig was voor haar werk. Geen van haar zussen of haar moeder zou zoiets ooit hebben overwogen, en twee van hen hadden het niet nodig. Haar moeder had een goed figuur,

en zelfs op haar zevenenvijftigste was ze nog steeds een schoonheid.

Alle vrouwen in de familie waren spetters, hoewel ze uiterlijk heel erg van elkaar verschilden. Candy leek totaal niet op de anderen. Ze was de langste van allemaal en leek op haar vader. Hij was een buitengewoon knappe man, had *football* gespeeld op Yale, was een meter negentig lang, en vroeger was hij net zo blond geweest als zij. Jim Adams zou in december zestig worden. Haar ouders zagen er allebei jonger uit dan ze waren, en ze vormden een opvallend paar. Net als Candy's zus Tammy had haar moeder rood haar. Het haar van haar zus Annie was kastanjebruin met een koperkleurige gloed, en dat van haar zus Sabrina haast ravenzwart. Ze hadden er van elke kleur een, plaagde haar vader vaak. Toen ze klein waren, deden ze denken aan meisjes uit bekende advertenties van de jaren vijftig; romantisch, voornaam en allemaal even mooi. De vier meisjes trokken vaak de aandacht als ze met z'n allen waren, zelfs met hun moeder. Vanwege haar lengte, haar roem en haar beroep viel Candy het meeste op, maar de anderen waren ook stuk voor stuk schoonheden.

Als toetje nam Matt een roze *macaron* met frambozensaus. Candy gruwde van dat soort zoetigheid en nam alleen een zwarte *café filtre* met een klein stukje chocola, bij wijze van uitzondering. Na de lunch bracht de chauffeur hen naar de Arc de Triomphe. Op de Avenue Foch, achter het monument, stond een trailer voor haar klaar, waar ze na een tijdje weer uit kwam in een werkelijk schitterende avondjurk, met een bontstola in haar hand. Ze zag er adembenemend uit. Twee politiemannen hielpen haar tussen het verkeer door naar de overkant van de straat, waar Matt klaarstond met zijn crew, onder de wapperende Franse vlag op de Arc de Triomphe. Matt grijnsde breed naar haar. Candy was echt de mooiste vrouw die hij ooit had gezien, misschien zelfs de mooiste van de wereld.

‘Alle machtig, meid, wat zie jij er prachtig uit in die jurk.’

‘Dank je,’ zei ze bescheiden, en ze glimlachte naar de twee

gendarmes, die hun ogen evenmin van haar af konden houden. Er waren bijna ongelukken gebeurd toen ze tussen het verkeer door laveerden, omdat diverse Parijzenaars boven op de rem waren gaan staan om zich aan haar te vergapen. Om vijf uur waren ze klaar, en Candy ging terug naar The Ritz voor een pauze van vier uur. Ze nam een douche, belde haar agent in New York, en was om negen uur bij de Eiffeltoren voor de laatste opnames van die dag. Tegen één uur 's nachts zat het werk erop, en daarna ging ze nog naar een feest. En om vier uur 's ochtends was ze weer in haar hotel, bruisend van energie, en nog zo fris als een hoentje. Matt had het twee uur eerder al voor gezien gehouden. Hij was zestien jaar ouder dan zij en kon haar tempo niet bijhouden, net zomin als de meeste mannen die haar probeerden te verleiden.

Candy pakte haar koffers, nam een douche en ging nog een uurtje liggen. Ze had zich vermaakt op het feest, al was het voor haar niets bijzonders geweest. Om zeven uur moest ze weg uit haar hotel, zodat ze om acht uur op luchthaven Charles de Gaulle was voor haar vlucht van tien uur. Om twaalf uur plaatselijke tijd zou ze landen op Kennedy Airport. Als ze een uur uittrok voor haar bagage en de douane, en twee uur voor de rit naar Connecticut, zou ze om drie uur 's middags bij haar ouders zijn, ruim op tijd voor het feest van de volgende dag. Gelukkig was ze die avond alleen met haar ouders en zussen, voordat de hectiek de volgende dag zou losbarsten.

Candy glimlachte naar de vertrouwde portiers en bewakers toen ze uit The Ritz naar buiten liep, gekleed in een spijkerbroek en t-shirt, met haar haar in een paardenstaart die ze nauwelijks had geborsteld. Ze droeg een grote Hermès-tas van krokodillenleer die ze in een vintage winkel bij het Palais Royal had gekocht. Een limousine stond voor haar klaar, en daar ging ze. Ze wist dat ze snel terug zou zijn in Parijs, want ze werkte er vaak. Ze stond nu al geboekt voor twee fotoreportages in september, na haar reisje naar Japan van eind juli. In augustus was ze nog vrij, en ze hoopte dat

ze dan een paar dagen naar Long Island kon gaan, of naar Zuid-Frankrijk. Er was altijd genoeg te doen, zowel in haar vrije tijd als met haar werk, maar ze verheugde zich er ook op om een paar weken thuis te zijn. Ze vond het altijd heerlijk om thuis te zijn, al plaagden haar zussen haar vaak met haar manier van leven. De kleine Candace Adams, altijd het langste en onhandigste meisje van haar klas, was veranderd in een zwaan die de hele wereld kende als ‘Candy’. Maar ook al genoot ze nog zo van haar werk en alle leuke dingen die erbij hoorden, er ging niets boven thuis, en ze hield van niemand op de hele wereld zo veel als van haar zussen en haar moeder. Ze hield ook van haar vader, maar zij hadden een andere band met elkaar.

Tijdens de rit door Parijs in de vroege ochtendspits zat ze ontspannen op de achterbank, uiterlijk een glamourgirl, maar in haar hart nog steeds mama’s kleine meisje.